

Sygn. akt: VIII K 1011/13

2 Ds. 279/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014r.

Sąd Rejonowy w Legnicy VIII Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Barbara Ignaczewska

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Kudłaty

przy udziale prokuratora Dominiki Bator – Małysa

po rozpoznaniu dnia 4 czerwca 2014r.

sprawy przeciwko:

E. S. T.

ur. (...)

w L.

s. M. i M.

oraz

A. W. (1)

ur. (...)

w L.

s. E. i K.

oskarżonym o to, że :

I w dniu 10 maja 2013r. w miejscowości D. rejonu (...) działając wspólnie i w porozumieniu ukryli pochodzące z przestępstwa samochody: m-ki V. (...) o nr rej (...) wartości 7.900 zł czym działał na szkodę M. H., m-ki V. (...) o nr rej. (...) wartości 16.000 zł czym działał na szkodę J. M. przy czym E. T. czynu zarzucanego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 04.12.2008r. sygn akt II K 194/08 za czyn z art. 286 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 09.10.2012r. do 04.12.2012r. a następnie na podstawie postępowania z dnia 04.12.2012r. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze sygn akt IV Kow 2325/12/EI w systemie nadzoru elektronicznego w okresie od 04.12.2012r. do 06.09.2013r.

to jest o czyn z art. 291 § 1 kk w zw z art. 12 kk w zw z art. 64 § 1 kk

przy czym A. W. (1) czynu tego dopuścił się mając z przyczyn chorobowych ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem,

tj. A. W. (1) o czyn z art. 291 § 1 kk w zw z art. 12 kk w zw z art. 31 § 2 kk

a nadto A. W. (1) o to, że:

II w dniu 10 maja 2013r. w miejscowości D. gmina C. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci amfetaminy o wadze 0,85 grama netto, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, przy czym czynu tego dopuścił się mając z przyczyn chorobowych ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem,

tj. o czyn z art. 62 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art. 31 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego E. S. T.za winnego tego, że w okresie od 07.05.2013r. do dnia 10.05.2013r. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pomógł w ukryciu uzyskanych za pomocą czynów zabronionych samochodów: m-ki V. (...)o nr rej (...)wartości 7.900 zł stanowiącego własność M. H., m-ki V. (...)o nr rej. (...)wartości 16.000 zł stanowiącego własność J. M.w ten sposób, że przechowywał te samochody na posesji ojca w D.z zamiarem demontażu na części, tj. popełnienia czynu z art. 291 § 1 kk w zw z art. 12 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 25 (dwadzieścia pięć) złotych,

II. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu E. S. T.na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania od dnia 12.05.2013r. do dnia 14.05.2013r.,

III. uznaje oskarżonego A. W. (1) za winnego tego, że w dniu 10.05.2013r. w miejscowości D. w zamiarze, aby E. T. dokonał czynu zabronionego ułatwił mu jego popełnienie w ten sposób, że na jego prośbę demontował plastikowe części w uzyskanym za pomocą przestępstwa samochodzie m-ki V. (...) o nr rej (...), przy czym czynu dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem z przyczyn chorobowych tj. popełnienia czynu z art. 18 § 3 kk w zw z art. 291 § 1 kk w zw z art. 31 § 2 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw z art. 291 § 1 kk przy zastosowaniu art. 31 § 2 kk i art. 60 § 1 i 6 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

IV. na podstawie art. 62 a ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii umarza postępowanie wobec A. W. (1) o to, że w dniu 10.05.2013r. w miejscowości D. gmina C. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci amfetaminy o wadze 0,85 grama netto, przeznaczonej na własny użytek, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i czynu tego dopuścił się mając z przyczyn chorobowych ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznawania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. o czyn z art. 62 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art. 31 § 2 kk i na podstawie art. 70 pkt 2 powyższej ustawy orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa amfetaminy opisanej w wykazie dowodów rzeczowych na k. 76 pod poz 4,a zarejestrowanej w księdze depozytów pod poz 179/13 i zarządza jej zniszczenie, a na podstawie art. 100 kk orzeka na rzecz Skarbu Państwa przepadek opakowania opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na k. 76 pod poz 5, a przechowywanego w aktach na k. 75,

V. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe: od oskarżonego E. T. w kwocie 80 (osiemdziesiąt) złotych od oskarżonego A. W. (1) w kwocie 340 (trzysta czterdzieści) złotych i wymierza im opłaty: oskarżonemu E. T. w kwocie 800 (osiemset) złotych, oskarżonemu A. W. (1) w kwocie 300 (trzysta) złotych.

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (3)z Kancelarii Adwokackiej w L.kwotę 1298,88 (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem 88/100) złotych tytułem udzielonej oskarżonemu A. W. (1)nieopłaconej obrony z urzędu,

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07.05.2013 roku nieustaleni sprawcy dokonali kradzieży dwóch samochodów: marki V. (...)o nr rej. (...)V o wartości 7900 zł stanowiącego własność M. H.i V. (...)o nr rej. (...)o wartości 16.000 zł stanowiącego własność J. M.. Po kradzieży samochody te trafiły do D.na posesję ojca oskarżonego E. S. T.. Oskarżony wiedząc, że samochody pochodzą z przestępstwa zgodził się je odpłatnie przechować. W D.miały zostać zdemontowane na części. Samochód V. (...)stał pod drewnianą wiatą. Miał założoną tablicę rejestracyjną (...)i uszkodzoną stacyjkę. Samochód marki V. (...)stał w garażu. Do dnia 10.05.2013 roku został częściowo zdemontowany.

W dniu 10.05.2013 roku oskarżony E. S. T.zapytał swojego znajomego- upośledzonego umysłowo oskarżonego A. W. (1), czy chce zarobić. Obiecał mu kwotę 200 zł i powiedział, że „ruscy” przywieźli samochody i żeby nie płacić cła trzeba je rozebrać. Oskarżony W.miał demontować plastikowe elementy. Około godziny 12 samochodem marki F. (...)stanowiącym własność J. K. (1)pojechali do D.. Tam E. T.pokazał oskarżonemu A. W. (1)pochodzący z kradzieży samochód marki V. (...)i polecił mu, aby demontował plastikowe elementy. Samochód ten nie miał już drzwi, silnik leżał na ziemi. Oskarżony T.pokazał A. W. (1)co ma robić i kazał się zawieźć do L., ponieważ odbywał w tym czasie karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego i o godzinie 18 musiał być w miejscu zamieszkania . A. W. (1)po skończonej pracy miał wrócić do L.samochodem F. (...), a kluczyki przekazać E. T.. Oskarżony A. W. (1)zdjął tylne koła i kilka elementów plastikowych z samochodu V. (...). Po około 2 godzinach został zatrzymany przez policję.

Oskarżony A. W. (2) posiadał przy sobie amfetaminę w ilości 0.85 grama. Miał ją dla siebie.

Dowód:

- kserokopia dokumentów z postępowania w sprawie kradzieży samochodu marki V. (...) k. 6469, 77-92,
- wynik sprawdzenia w (...) k. 5-8,
- protokół oględzin miejsca k. 23-24,
- materiał poglądowy k. 194,
- zeznania świadka M. P. k. 11,
- częściowo zeznania świadka B. P. k. 297 odwrot,
- wykaz dowodów rzeczowych k. 16, 19,
- protokół oględzin rzeczy k. 70-71,
- protokół użycia wagi k. 72,
- protokół użycia testera narkotykowego k. 73,
- materiał poglądowy k. 74,
- wykaz dowodów rzeczowych k. 45,
- wykazy połączeń telefonicznych k. 275 -295,
- wyjaśnienia oskarżonego A. W. (1) k. 48,

Oskarżony E. S. T. ma 35 lat, jest żonaty, ma troje małoletnich dzieci, z zawodu jest stolarzem, nie pracuje, utrzymuje się z prac dorywczych, z których osiąga dochód średni 2500 zł. Był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 04.12.2008 roku za czyn z art. 286 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat. Postanowieniem z

dnia 19.01.20011 roku zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności. Na jej poczet zaliczono skazanemu okres pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23.10.2008 roku do dnia 04.12.2008 roku. W dniu 04.12.2012 roku Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze udzielił oskarżonemu T. zezwolenia na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego. Karę w tym systemie oskarżony odbywał w okresie od dnia 06.12. 20012 roku do dnia 06.09.2013 roku . W ramach dozoru elektronicznego miał prawo oddalić się z miejsca stałego pobytu od poniedziałku do soboty w godzinach od 7.00 do 18.00 celem prowadzenia działalności gospodarczej, a w niedzielę od 10.00 do 14.00 celem wykonywania praktyk religijnych i zajęć z dziećmi. W ZK oskarżony odbył karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowód:

- dane osobowe oskarżonego E. T. k. 96,192, 247,
- karta karna oskarżonego E. T. k. 127-128,
- odpisy wyroków skazujących oskarżonego E. T. k. 154-164, 168,
- odpis postanowienia o dozorze elektronicznym k. 240-241,

Oskarżony A. W. (1) ma 38 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, pobiera rentę w kwocie 600 zł, był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Oskarżony jest upośledzony umysłowo w stopniu lekkim i demonstrowuje zaburzenia osobowości i zachowania na podłożu organicznego uszkodzenia (...). Z powyższych przyczyn w chwili czynów miał znacznie ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Zachodziły warunki z art. 31 § 2 kk.

Dowód:

- dane osobowe oskarżonego A. W. (1) k. 193, 247,
- kserokopia postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy k. 34,
- kserokopie kart informacyjnych leczenia szpitalnego k. 49-555,
- opinia psychiatryczna k. 186-187,
- karta karna oskarżonego A. W. (1) k. 125, 208-211,
- odpis wyroków skazujących oskarżonego A. W. (1) wraz z odpisami postanowień k. 127-143, 153, 165-167,

Oskarżony E. T. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do stawianego zarzutu. Utrzymywał, że 9 maja 2013 roku A. W. (1) pojawił się pod jego domem i poprosił , aby zszedł. Był w towarzystwie dwóch mężczyzn z Rosji bądź Ukrainy, którzy chcieli przez dwa dni przetrzymać dwa swoje samochody i następnie zabrać je na lawetach do swoich domów. Za przechowywanie samochodów zaproponowali 300 zł i wyglądało to tak, jakby kupili te samochody. Powiedzieli, że wieczorem A. wstawi samochody na posesję jego ojca w D.. Twierdził, że następnego dnia dowiedział się, że A. zatrzymała w D. Policja. Nie widział aut i nie wiedział, że były kradzione. Na rozprawie oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień i podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego. Dodał, że nie jechał z A. W. (1) samochodem J. K. (1) do D. i nie wie w jaki sposób samochody zostały wstawione na posesję jego ojca, twierdził, że nie widział tych samochodów i nie uprzedzał rodziców, że ktoś wstawi samochody na ich posesję, przyznał, że za przechowanie samochodów dwaj mężczyźni zapłacili mu 300 zł, a on przekazał pieniądze A. W. (1) za to, że pojechał z dwoma mężczyznami do D.. Utrzymywał, że nie wiedział nic o demontażu samochodów.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego E. S. T.k. 96-97,216,

Oskarżony E. W. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do posiadania narkotyków, nie przyznał się do ukrycia samochodów. Podał, że E. T. w dniu 10.05.2013 roku zaproponował mu zarobek przy demontażu plastików z samochodów, które przywieźli „ruscy” i kiedy się zgodził razem pojechali do D., E. T. pokazał mu samochód, który miał demontować i kazał się zawieźć do L.. Po odwiezieniu E. T. wrócił do D. i zaczął demontować plastiki i dwa koła z busa. Amfetaminę miał dla siebie. Na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, podtrzymał wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego. Dodał, że E. pokazał mu białego busa, który stał na podwórku w D. i mówił co jest do zrobienia i że za rozbieranie plastików dostał 200 zł. Twierdził, że nikt mu nie mówił, że ma odkręcać plastiki z samochodu marki C..

Dowód:

-wyjaśnienia oskarżonego A. W. (1) k. 48, 249,

Sąd zważył co następuje:

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na uznanie obu oskarżonych za winnych przypisanych im czynów.

Odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu E. S. T.sąd oparł się na dowodach w postaci wyjaśnień złożonych przez oskarżonego A. W. (1)w postępowaniu przygotowawczym i podtrzymanych przed sądem, zeznaniach M. P.z postępowania przygotowawczego i częściowo B. P.. Do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sąd włączył protokół oględzin miejsca ujawnionych samochodów oraz kserokopie dokumentów z postępowań w sprawie kradzieży samochodów.

Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego A. W. (1) złożone dwa dni po zatrzymaniu (k. 47) są wiarygodne i logiczne. Oskarżony opisał jak doszło do tego, że znalazł się w D.. Jego wersję potwierdziła córka konkubiny oskarżonego- M. P. (k. 11) zeznając dzień po zatrzymaniu oskarżonego. Oskarżony był wówczas zatrzymany, więc nie mogli uzgodnić jednej nieprawdziwej wersji. Ich relacje tworzą spójną, logiczną całość. M. P. zeznała, że 10.05.2013 roku dzwonił do A. W. (1) E. T. i oferował zarobienie pieniędzy i po południku razem gdzieś pojechali, a potem wrócił E. T. i jej matka dowiedziała się od niego o zatrzymaniu A. W. (1). W ocenie sądu zeznania M. P. złożone w toku postępowania przygotowawczego, na gorąco po zatrzymaniu A. W. (1) były spontaniczne i wiarygodne i dlatego zasługiwały na wiarę. Taką samą wersję podał zatrzymany oskarżony. Wyjaśnił, że E. powiedział, że da mu zarobić za rozebranie plastików z białego busa i razem pojechali do D.. Dwie osoby relacjonując niezależnie od siebie, nie mogąc porozumieć się, nie mogły podać tej samej zmyślonej historii. Sąd uznał ich relacje za prawdziwe i ustalił, że oskarżony E. T. zaproponował oskarżonemu W. zarobienie pieniędzy w zamian za pomoc w demontażu samochodu pochodzącego z przestępstwa. Z relacji oskarżonego W. wynika więc, że E. T. przechowywał dwa samochody na posesji swojego ojca w D.. Okoliczność tę potwierdzają wyniki oględzin posesji ojca oskarżonego T. w D., gdzie 10 maja 2013 roku ujawniono dwa pochodzące z kradzieży samochody. Jeden z nich (V. (...)) miał uszkodzoną stacyjkę, a drugi (V. (...)) był już częściowo zdemontowany. Wyniki oględzin jednoznacznie dowodzą, że skradzione samochody były przechowywane w D. po kradzieży i tam miały być rozebrane na części. Takie wnioski wypływają ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poddanego ocenie w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Relacja oskarżonego E. T., że to oskarżony W. przechowywał na posesji jego ojca skradzione samochody z punktu widzenia doświadczenia życiowego i logiki nie zasługuje na uwzględnienie i jest naiwna. Nieprawdopodobne jest, aby oskarżony A. W. (1) -osoba obca dla rodziców oskarżonego E. T. wstawiał bez uzgodnienia z nimi jakieś rzeczy na ich posesję. Sam oskarżony T. utrzymywał, że nie uprzedzał rodziców o tym, że samochody te zostaną wstawione. Oskarżony A. W. (1) jest osobą upośledzoną umysłowo i nieprawdopodobne jest, aby to z nim skontaktowali się złodzieje samochodów szukając miejsca, gdzie mogą przechować i rozebrać skradzione samochody, zwłaszcza, że sam A. W. (1) miejscem takim nie dysponował. Dysponował nim natomiast oskarżony E. T., a posesja jego rodziców, oddalona od innych wiejskich zabudowań, z garażem, w którym były narzędzia umożliwiające demontaż samochodów, doskonale nadawała się do tego, aby rozebrać na części skradzione samochody. Z tych względów sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego E.

T. na okoliczność, że to oskarżony W. wstawił i przechowywał na posesji jego rodziców dwa kradzione pojazdy, a on sam nie wiedział, że pojazdy są kradzione i ich nie widział.

Sąd nie dał też wiary zeznaniom M. W. i J. K. (2) na okoliczność, że samochód f. (...) M. W. użyczył od J. K. (2) na 2 godziny, aby przewieźć materiały budowlane i na okoliczność, że samochód ten został porwany niepostrzeżenie przez A. W. (1). Wersja ta jest nielogiczna i niewiarygodna z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego. Skoro J. K. (2) i M. W. byli znajomymi, to z pewnością użyczenie samochodu na dwie godziny do przewiezienia materiałów budowlanych nie odbyłoby się na podstawie umowy najmu i to za stawkę 100 zł netto za dobę i na okres dwóch dni. Zwyczajowo takie użyczenie samochodu (na dwie godziny) między znajomymi odbywa się bez zawarcia umowy na piśmie za stawkę niewspółmierną do okresu użyczenia. W ocenie sądu umowa ta została sporządzona już po zatrzymaniu oskarżonego W. dla celów niniejszego postępowania i miała na celu ukrycie faktycznej roli J. K. (2), który udostępnił samochód użyty do popełnienia przestępstwa. Zdaniem sądu samochodem J. K. (2) miały być wywiezione z posesji w D. części pochodzące z rozebranych kradzionych samochodów. J. K. (2) miał motyw, aby uczynić wszystko, aby nie udowodniono, iż mógł świadomie udostępnić samochód do przewozu części ze skradzionych samochodów.

Zeznania M. W. i J. K. (1) są wzajemnie sprzeczne i ich analiza prowadzi do wniosku, że nie jest prawdą to, że J. K. (1) udostępnił w dniu 10 maja 2013 roku samochód f. (...) M. W.. J. K. (2) zeznał, że samochód udostępnił M. W. celem przewiezienia mebli (k. 254). M. W. zeznał, że użyczył samochód od J. K. (2) celem przewiezienia materiałów budowlanych (k. 298). J. K. (2) zeznał, że kiedy M. W. nie oddawał samochodu zaczął do niego dzwonić, lecz nikt telefonów nie odbierał i nawet pojechał do niego na Marynarską, ale nikt nie otwierał drzwi. (k. 254-255). M. W. zeznał, że J. K. (2) wydzwaniał do niego po południu jako upłynęły te dwie godziny użyczenia samochodu (k. 298), lecz nie był u niego na Marynarskiej, ponieważ nie wie gdzie mieszka (k. 298 odwrót).

Z wykazu połączeń telefonicznych J. K. (2) i M. W. wynika, że J. K. (2) pierwszy telefon do M. W. wykonał 10.05.2013 roku o godzinie 20.26 (k. 283). Z pewnością nie było to więc po upływie 2 godzin od rzekomego użyczenia samochodu. Z zeznań J. K. (2) wynika, że M. W. pożyczył samochód popołudniu (k. 254). Z zeznań M. W. wynika, że samochód wziął przed południem, może około południa (k. 298). Gdyby przyjęć, że J. K. (2) dzwonił do M. W. po tym jak upłynęło 2 godziny od użyczenia samochodu, to samochód musiałby być użyczony nie wcześniej niż o 18.00. W tym czasie samochód ten był już zatrzymany przez policję. Z wykazu połączeń telefonicznych M. W. i J. K. (2) i zarejestrowanych logowań ich telefonów (k. 283-284) wynika, że ożywiony kontakt telefoniczny mieli w dniu 10.05.2013 roku w godzinach 20.26-21.40 W tym czasie telefon J. K. (2) logował się na stacji logowania przy ul. (...), w więc w pobliżu miejsca zamieszkania M. W.. Następnie logował się przy ul. (...), a więc w pobliżu swojego miejsca zamieszkania. W tym samym czasie telefon M. W. (k. 283 logował się na ul. (...), a następnie przy ul. (...)) (w pobliżu miejsca zamieszkania J. K. (1). Z porównania stacji logowania się wynika, że w dniu 10.05.2013 roku w godzinach 20.26-21.40 obaj przemieszczali się i kontaktowali się telefonicznie. Najpierw J. K. (2) był w rejonie miejsca zamieszkania M. W., a potem M. W. był w rejonie miejsca zamieszkania J. K. (1). Obaj kontaktowali się także telefonicznie w dniach kiedy składali zeznania na policji. Z J. K. (2) i M. W. kontaktowała się także telefonicznie konkubina oskarżonego W. - B. P. w dniu 11.05.2013 roku (k. 280, 283). Okoliczności tych rozmów cała trójka z sobie tylko znanych powodów ukrywa. M. W. zaprzecza, że rozmawiał telefonicznie z konkubiną oskarżonego, po ujawnieniu wykazu połączeń był wyraźnie poirytowany. B. P. zasłania się niepamięcią odnośnie istotnych okoliczności sprawy (k. 297). W ocenie sądu z sobie tylko znanych powodów nie chciała powiedzieć co A. W. (1) robił w dzień zatrzymania zanim to nastąpiło. W bezpośrednim kontakcie z B. P. i jej córką M. sąd doszedł do przekonania, że mając informacje istotne dla sprawy nie chciały o tym mówić. Obie zasłaniały się niepamięcią. M. P. nawet po odczytaniu zeznań z postępowania przygotowawczego podała, że nie pamięta, czy tak zeznawała. Jednakże po okazaniu jej podpisu pod protokołem oświadczyła, że to jest jej podpis i że pamięta, że była przesłuchiwana na policji i powiedziała wówczas prawdę.

Sąd uwzględnił jej zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym ustalając stan faktyczny. Relacje M. W. o porwaniu samochodu przez A. W. (1) sąd uznał za kompletnie niewiarygodną. A. W. (1) miał przypadkiem być zabrany przez M. W. do samochodu f. (...) i korzystając z tego, że M. W. poszedł do domu odjechał tym samochodem. Tylko dziwnym zbiegiem okoliczności pojechał do D., gdzie demontował kradziony samochód. Zdaniem sądu taki zbieg okoliczności jest niemożliwy. Oskarżony A. W. (1) nie mógł przypadkiem znaleźć się w samochodzie F. (...). Wyjazd do D. samochodem f. (...) musiał być wcześniej zaplanowany przez oskarżonego E. T..

Mając na uwadze powyższe sąd uznał, że oskarżony E. T. działając ze z góry powziętym zamiarem w okresie od 07.05.2013 roku, tj. od dnia kradzieży dwóch samochodów do dnia 10.05. 2013 roku przechowywał je na posesji swojego ojca w D. z zamiarem demontażu na części. Swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 291 § 1 kk pomagając w ukryciu tych samochodów. Samochody te nie mogły być jako kradzione przedmiotem legalnego obrotu, a rozebranie na części umożliwiło wprowadzenie tych części do sprzedaży. Oskarżony E. T. doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że samochody pochodzą z przestępstwa. Jest osobą dorosłą, poczytalną i ma ogólne doświadczenie życiowe, w tym wynikające z jego karalności za przestępstwa przeciwko mieniu i wie, że nie przechowuje się bez porozumienia z właścicielem lub osobą upoważnioną cudzych, dopuszczonych do ruchu samochodów i nie demontuje się ich na części w celach nie wynikających z konieczności naprawy. Jeżeli ktoś nie będący właścicielem lub osobą upoważnioną przez niego wstawia samochody na posesję nie będącą warsztatem w celu rozmontowania samochodów na części, oczywiście jest, że samochody te pochodzą z przestępstwa. Z protokołu oględzin posesji wynikało nadto, że jeden z samochodów miał uszkodzoną stacyjkę. Oskarżony T., nie dysponował dowodami rejestracyjnymi tych samochodów, ani kluczami. W konsekwencji sąd ustalił, że oskarżony E. T. musiał mieć świadomość, że samochody, które przechowywał na posesji swojego ojca pochodzą z kradzieży. Oskarżony T. w tym samym czasie i okolicznościach pomagał w ukryciu dwóch samochodów, sąd uznał, że popełnił jeden czyn zabroniony ze z góry powziętym zamiarem. Z kwalifikacji prawnej czynu sąd wyeliminował działanie w warunkach recydywy, ponieważ oskarżony nie popełnił czynu zabronionego w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne, lecz popełnił czyn w czasie odbywania tej kary. Oskarżony nie został warunkowo zwolniony z odbycia reszty kary pozbawienia wolności przed majem 2013 roku, lecz odbywał tę karę w warunkach dozoru elektronicznego do od 6.12.2012 roku do 06.12.2013 roku. W chwili popełnienia paserstwa oskarżony ten miał więc status osoby odbywającej karę pozbawienia wolności. Nie był na przerwie w karze, ani na warunkowym przedterminowym zwolnieniu.

Przy wymiarze kary oskarżonemu E. T. sąd uwzględnił jako okoliczność obciążającą wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wynikający z jego umyślnego charakteru. Oskarżony umożliwił uszkodzenie jednego z samochodów, który był demontowany na posesji jego ojca. Oskarżony czynu dopuścił się odbywając karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, w czasie, którym mógł opuszczać miejsce swojego zachowania w celu prowadzenia legalnej działalności gospodarczej. Wykorzystanie dozoru elektronicznego dla działalności sprzecznej z prawem, a w szczególności dla popełnienia przestępstwa świadczy o dużym poczuciu bezkarności. W ocenie sądu kara w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kara grzywny w kwocie 5000 zł jest karą sprawiedliwą, współmierną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Oskarżony nie zgodził się przechowywać kradzionych samochodów za darmo, lecz ryzykując ponownym skazaniem, musiał osiągnąć taką korzyść majątkową, którą ocenił jako opłacalną. Z pewnością nie narażał się za 300 zł jak to podał w wyjaśnieniach. Oskarżony jest młodym człowiekiem, zdolnym do pracy zarobkowej, a więc po opuszczeniu ZK będzie w stanie uiścić wymierzoną karę grzywny. Uwzględniając uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego sąd nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia

wykonania kary oskarżonemu E. T.. W ocenie sądu tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności odstraszy tego oskarżonego od popełnienia przestępstwa podobnego w przyszłości.

Odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu A. W. (1) sąd uznał, że nie ma wystarczających dowodów na to, aby oskarżony ten działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym E. T. pomagał w ukryciu kradzionych samochodów. Wyjaśnienia oskarżonego E. T. złożone na tę okoliczność sąd uznał za nie wiarygodne, co uzasadnił powyżej. Innych dowodów wskazujących na to, aby ktoś zlecał oskarżonemu W. przechowanie kradzionych samochodów nie ma. Materiał dowodowy opisany powyżej pozwolił na udowodnienie oskarżonemu W., że na prośbę E. T., który obiecał mu pieniądze, demontował jeden ze skradzionych samochodów na posesji, gdzie były przechowywane. W ocenie sądu oskarżony A. W. (1) nie brał udziału w paserstwie, lecz udzielił pomocy w paserstwie oskarżonemu E. T. w ten sposób, że demontował plastikowe elementy w jednym z kradzionych samochodów na zlecenie oskarżonego T.. Oskarżony A. W. (1) pomimo znacznie ograniczonej poczytalności wiedział w ocenie sądu, że pomaga w popełnieniu przestępstwa. Wiedział, że samochody nie stanowią własności E. T., ani że E. T. nie prowadzi działalności gospodarczej związanej z naprawą samochodów. E. T. powiedział mu, że trzeba te samochody rozebrać, ponieważ mają być wywiezione bez cła. Pomimo lekkiego upośledzenia umysłowego oskarżony zdawał sobie sprawę, że wywiezienie samochodów bez cła podobnie jak kradzież jest przestępstwem. Tym samym sąd uznał, że oskarżony A. W. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 291 § 1 kk. Na okoliczność poczytalności oskarżonego sąd uwzględnił wnioski z opinii psychiatrycznej sporządzonej na podstawie badania oskarżonego i dokumentacji lekarskiej i ustalił, że czynu tego oskarżony dopuścił się w warunkach znacznie ograniczonej poczytalności z art. 31§ 2 kk. Uwzględniając fakt, że działanie oskarżonego W. miało formę pomocnictwa oraz jego ograniczoną poczytalność sąd zastosował wobec niego nadzwyczajne złagodzenie kary i wymierzył mu karę wolnościową karę grzywny w wysokości 1000 zł. W ocenie sądu taka kara będzie wystarczającą reakcją na popełnienie przestępstwa przez tego oskarżonego, którego stan umysłu niewątpliwie został wykorzystany przez oskarżonego E. T.. W ocenie sądu żadne względy, w tym wzgląd na społeczne oddziaływanie kary, nie wymaga surowszego ukarania oskarżonego. Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary, ponieważ oskarżony był już wiele razy karany sędownie, a jego upośledzenie umysłowe nie może dawać mu gwarancji bezkarności w sytuacji, gdy jego poczytalność w chwili czynu nie była całkowicie zniesiona. Oskarżony jest osobą karnie odpowiedzialną, a jedynie stopień jego zawinienia jest mniejszy niż osoby poczytalnej. Oskarżony będzie w stanie uiścić karę grzywny, ponieważ ma stałe źródło dochodu w postaci renty, nie ma zobowiązań alimentacyjnych, nikogo na utrzymaniu, nie prowadzi samodzielnie gospodarstwa domowego. Kara grzywny w wysokości 1000 zł nie przekracza więc możliwości finansowych oskarżonego.

Okoliczności czynu z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie budzą wątpliwości. W chwili zatrzymania przez Policję oskarżony posiadał przy sobie niewielką ilość amfetaminy. Oskarżony przyznał, że wiedział co to jest i że miał środek odurzający dla siebie. Wobec tego sąd uznał, że karanie oskarżonego nie jest celowe i umorzył postępowanie na podstawie art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd orzekł przepadek środka odurzającego na podstawie art. 70 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a jego opakowania na podstawie art. 100 kk. Sąd zaliczył oskarżonym na poczet wymierzonych im kar okresy ich zatrzymania i obciążył oskarżonych kosztami postępowania stosunkowo- każdego związanymi z jego udziałem, a opłata została wymierzona od wysokości kar. Sąd zasądził na rzecz obrońcy oskarżonego A. W. (1) koszty obrony z urzędu według norm przypisanych.

ZARZĄDZENIE

-odnotować w kontrolce,

-odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego W. adw. M. M. (3) i oskarżonemu E. T.,

-kal. 14 dni.